

KAMIOŤĂ•KEM V AMERICE - 18

ĀšterĀ½, 21 leden 2014

Na cestĀ› z Chicaga do Pittsburku v Pensylvanii nás zastihla snĀ›hová bouĀ™e. My jeli dál, vezli jsme náklad obrazĀ™, ze kterých by si malíĀ™i doma zoufali. Šest tun olejomalb, o umĀ›ní se radši zmiĀ™ovat nebudu. Jeden z mých pĀ™edkĀ™ byl akademický malíĀ™, maminka se mne nĀ›co nahonila po galeriích.

Nevím, jak by pĀ™eĀ¾ila pohled na padesát "umĀ›leckých" pohledĀ™ na Montmartre, fiakr v popĀ™edí, Mount Vernon z Washingtonu v pozadí, ka¾dý trochu jiný, ale pĀ™esto jak z bĀ›Ā¾ícího pásu, všechno "pravá ruĀ™ní práce".

Pospíchali jsme s tím naším cenným nákladem, jeli jsme sice smĀ›rem na východ, ale pak pojedem na západ, takĀ™ uĀ¾ jsme vlastnĀ› na cestĀ› domĀ™. PĀ™edjíĀ¾dĀ›li jsme i snĀ›hové pluhy a to v takové vánici nedĀ›lají ani ti nerozumní. Ti rĀ™ dávnou nĀ›kde zastavili... Dosmýkali jsme se do Pittsburgu, našli místo, kam jedem - a tam nikdo. SnĀ›Ā¾ilo, nikdo nás neĀ™ekal a tak zĀ™stali doma...

JeštĀ› vám musím napsat mĀ™j poslední záĀ™itek s Garym, tĀ›snĀ› pĀ™ed tím, neĀ¾ se osamostatnil, ten taky stĀ™. Jeli jsme na západ, tedy domĀ™, bylo nĀ›jak kolem tĀ™etí ráno, já Ā™ídil. Bylo to v lowĀ›, pár mil pĀ™ed hranicí do Nebrasky, táhlá levá zatá•ka, vpravo strĀ™ dolĀ™. Tu jsem samozĀ™ejmĀ› nevidĀ›l, jen vím, Ā¾e tam je. Najednou se ozval zvuk, jako kdyĀ¾ jede šestnáctka do zatá•ky mezi Vodárnou a Florou, volant mi rval ruce z kloubĀ™, jak se ta bestie snaĀ¾ila spáchat sebevraĀ¾du skokem do údolí. NaštĀ›stí se mi povedlo ji udržĀ™et na betonu, i kdyĀ¾ chybĀ›ly snad jen centimetry; ten pĀ™íšerný ryk ztichl, tah volantu pĀ™estal a já zastavil. Vylezl jsem ven a šel se podívat, co se to stalo. Ve svĀ›tle baterky jsem vidĀ›l jak plexisklové okénko na náboji pĀ™edního kola teĀ™e na silnici - kdyĀ¾ jsem zhasl, byl ještĀ› trochu vidĀ›t, jak je to do Ā™ervená rozĀ¾havené. NejdĀ™ív jsem si Ā™ekl, Ā¾e jsme teda na Ā™as docestovali. není problém, protoĀ¾e policajti jsou všude a nebude trvat dlouho, neĀ¾ u mne nĀ›jaký zastaví, jestli nepotĀ™ebuju pomoc. Zavolá vyprošĀ™ovací trak a ti nás odvezou na nejbliĀ™ší truckstop, kde je opravna. Vše je jen ztráta Ā™asu, nic víc. Moment, napadlo mne, proĀ™ odvezou? TĀ™eba tam dojedu. Co se máĀ¾e stát horšího, Ā¾e to kolo upadne? KdyĀ¾ pojedu pomalu, nic nehrozí a ka¾dou míli, kterou ujedu po svých, nemusí podnik zaplatit za odtah. Bylo to jen asi patnáct mil (dlouhých 24 km), tam pĀ™ece dojedu. PomalíĀ™ku jsem vyrazil, zastavil pĀ™ed vraty do dílny a zalezl do postele. To jsem ještĀ› neĀ™ek, Ā¾e náš trak má›l jen jednu širokou postel. PĀ™itulil jsem se tedy k Garymu a vzbudilo mnĀ› aĀ¾ ráno bouchání na dveĀ™e, Ā¾e stojíme pĀ™ed dílnou a abychom vypadli. Nevypadli jsme, naopak vpadli dovnitĀ™, mechanici sundali kolo a nechtĀ›li mi vĀ›Ā™it, Ā¾e jsme tam dojeli po svých. LoĀ¾iska kola byla kom bez kuliĀ™ek, kov na kov. Zkoumali jsme, co se stalo a pĀ™išli na to, Ā¾e se pĀ™vodnĀ› klasicky zavaĀ™ila loĀ¾iska, nĀ› ví proĀ™, zbytky oleje tam ještĀ› byly. VnĀ›jší Ā™ást, kuliĀ™ky a vnitĀ™ní Ā™ást se svaĀ™ily dohromady a celé zaĀ™alo toĀ™it na té vnitĀ™ní Ā™ásti, na které jsou loĀ¾iska jinak nasazena. To byl ten srdce a uši rvoucí zvuk. Pak se to tĀ™ením ohĀ™álo a pĀ™ivaĀ™ilo ke stĀ™edu a utrhlo tam, kde se to má otĀ™et. KdyĀ¾ se to stalo, pĀ™estal skĀ™ípavý zvuk vydĀ›sil. A na tom pajdavém zbytku, na viklavém kole bez loĀ¾isek, jsem dojel. Nevím jak, technicky je to vylouĀ™ené, Ā™ek bych, Ā¾e se u toho má›j strĀ™ný andĀ›l pĀ›knĀ› nadĀ™el.

A ještĀ› na jednu událost s Garym vzpomínám a mám pĀ™i tom husí kĀ™Ā¾i. Shodou okolností taky v Pittsburgu. Hledali jsme místní terminál, na kterém jsme ještĀ› nebyli. Na "T" kĀ™iĀ¾ovatce jsme se dostali pod most, to je americká specialita, most po délce ulice, na nĀ›m jezdí vlak, nebo metro, nebo co. To nebylo dĀ™leĀ¾ité. Ā™ídil Gary a na té kĀ™iĀ¾ovatce se mne ptá: "Doleva nebo doprava?" Ā™ekl jsem doprava, on zatoĀ™il doleva, nevím proĀ™ a on taky ne. Byla to náhoda, Ā¾e já plácnul ten správný smĀ›r a on zvolil ten špatný.

Odpolední špiĀ™ka, stovky a tisíce aut s lidmi jedoucími z práce a tady my v traku, šineme se na délku pod nízkým mostem. Ulice do stran byly moc úzké, plné zaparkovaných aut, ani pomýšlení na odboĀ™ení. Jediná cesta vede dopĀ™edu. Gary za volantem, já stojím v otevĀ™ených dveĀ™ích a koukám na stĀ™echu trajleru a na most, jak se pomalinku sniĀ¾uje. UĀ¾ tam zbývají jen sotva dva centimetry místa, pak jeden, pak pĀ™l a my poĀ™ád nevíme, jak z toho ven. Šineme se pomaleji neĀ¾ krokem, za námi fronta aut aĀ¾ do nedohledna. Víím jediné, Ā¾e kdyĀ¾ to dál nepĀ™jde, zpĀ™sobíme kalamitu, jakou tam ještĀ› nevidĀ›li, budem muset couvat ven. Náhle je pĀ™ed námi svĀ›télko nadĀ›je, kĀ™iĀ¾ovatka pĀ›ti ulic, ta naše s mostem vede šikmo doprava. Je vyhráno, pojedem prostĀ› rovnĀ› a zpod mostu vyjedem. To uĀ¾ na nás volal chlapík z chodníku: "Don't ever think about that..." "Na to ani nemyslete, támhleta traverza je moc nízká, utrhne vám stĀ™echu."

PĀ™esto jsme k ní pomalinku dojeli, já se šel podívat a on má›l pravdu, chybĀ›ly nám dva centimetry. Znáím tu

dobrou radu vypustit pneumatiky, ale co pak? Na těch poloprázdných bezduškových pneumatikách ujedou možná, pokud budu mít stí, i několik metrů. Chlapík nám říká, že musíme jet dál pod tím mostem, ale to už zastavil protisměru jiný, místní a náš trak, řidič volá: "Zapomeňte na to, ten most se snižuje na 12 stop a 6 palců máme 13' 6", což je o 30 cm víc.

Gary to vyřídil po svém, vylít z kabiny jak netopejř, on že dál nejede a že si s tím dělám, co chci. Co mi zbývá jiného, než si sednout za volant. Jediná naděje byla odbočit doleva. Rovněž to nešlo, šikmo vpravo pod tím mostem taky ne, no a přímě doprava už vůbec ne, tam bylo místo sotva pro ne moc široké osobní auto. Tak tedy doleva. Uprosil jsem Garyho, aby mi hlídal pravý přední roh, protože musím jet co neblíže zaparkovaným autem.

Šinul jsem se dopředu, Gary spolehlivě hlídal, jeli jsme opravdu jeden a dva centimetry od aut. Koukám na ná kokám oknem na zadek trajleru a je mi jasné, že tudy cesta nevede. Zadní kola se pomalu sunou k autu, zaparkovanému na rohu. Je to dva metry a zůstanu stát, dál to nepůjde, ale aspoň budu pryč z té hlavní. Je to metr, je to přímě. Vtom se stal zázrak číslo jedna, odnikud se objevil černoch, vynadal mi rajskými slovy za to, že musím couvat pryč, protože ho tam blokuju. Nic jsem neslyšel raději, než tohle. Sunu se dál. Nevím na co jsem myslel, neměl jsem plán, nevěděl jsem, co udělám, a že se tam zaparkuju. Mé plány do budoucna nešly dál než k přednímu centimetru...

Stál tam na rohu sloup osvětlení a na něm semafor. Koukal jsem na něj a věděl jsem, že u něj se zastavíme znova, tentokrát nadobro. Ten neodjede jako ten černej, ale kdo by myslel na takový voloviny, teď mám tady ležet a starosti, je to pár centimetrů a pak se uvidí. Na mou duši, černé pionýrské, já nevím, jak se to stalo. Prostě jsem se kouk na sloup a viděl, že je to kousek má a pak zůstanu stát, ten sloup by musel být o čtyřicet centimetrů stranou, abychom projeli. Podíval jsem se dopředu na Garyho vpravo a pak zpátky na sloup - a ztuhl jsem jak Lotova žena. Ten sloup stál vedle trajleru, těch potrubných 40 cm se stalo skutkem, jsem venku!

Na chodnicích kolem stál dav umilů, to se ví, takovou atrakci tam neuvidí každým den, dokonce i z televizních novin přijeli. Kdybylo po všem, lidé mi tleskali a já jsem dodnes esvadený, že jsem byl svědkem pravého a nefalšovaného zázraku, a že ti lidé vlastně tleskali Pánu Bohu. To je totiž to nejprůtirozenější a nejlogičtější vysvětlení, jakého jsem schopen.

Nechťte na mne s pokusy o vědecké vysvětlení, nelze vysvětlit nevysvětlitelné a nelze mně esvadeně o tom, špatně. On to totiž viděl i Gary a dlouho mi měl za zlé, že tenhle trik jsem ho nenaučil. Myslím, že nad tím - svěřím se s tím - přemýšleli dodnes, tak jako na to nemohu zapomenout já. Ony se zázraky přece jen nedají každým A to je dobře. MICHAL